

előforduló mérges gázok, a por, az időjárás viszontagságai (eső, hó, szél stb.) okozta betegségeket, a fák mechanikai uton keletkezett sérüléseit és végül a fák öregségének és elhalásának okait tárgyalja.

A második részben a pathogén baktériumok, gombák, zuzmók és az élősdű virágos növények által okozott betegségeket tárgyalja. Behatóan foglalkozik e növények, illetve az erdei fák immunitásával és a különböző betegségekre való hajlamosságával, a paraziták diszpozíciójával, az infekció lényegének és a növény védekezésének ismertetésével és a betegségek gyógyításával, illetve az ellenük való védekezéssel.

A rendszertani, tehát a gyakorlat szempontjából kevésbé fontos elméleti részeket csak röviden, de a legujabb ismeretek alapján tárgyalja, a főszólyt a gyakorlati ismertetésre fekteti. A különböző gombabetegségek, illetve a betegség-*okozó* pathogén paraziták meghatározására ügyesen összeállított táblázatokat ad.

A munka végén egy nagyon jól összeállított kimutatást ad, melyben az erdei fákat egyenként tárgyalja és a különböző szerveiken (levél, törzs, gyökér) élősködő parazita gombákat röviden, a betegség jellegének összefoglalásával ismerteti. A munka a gyakorlati irány, de emellett kiváló alapossága, az elméletnek és gyakorlatnak ritka szerencsés érzékkel való egyesítése, az újabb erdészeti szakirodalom egyik legkitünőbb kézikönyvévé teszi. *(Fehér.)*

Török Sándor †

Uj sirt hantoltak a tatai temetőben, melybe csekefalvi Török Sándor miniszteri tanácsos tért immár örök pihenőre.

Megrendült lélekkel állottuk körül sirjét, mert éreztük, hogy időelőtti halálának a nagy összeomlás volt közvetett oka.

Mély szakismeret, lelkiismeretes kötelességtudás és pontosság, jó izlés, előzékeny, finom modor jellemezték őt. Mind oly tulajdonságok, melyek napjainkban csak keveseknek adattak meg, s amelyek hivatalos működése körében a felettes hatóságának

elismerését, magánéletében pedig szaktársainak és ismerőseinek szeretetét, ragaszkodását válthatták csak ki.

Egy emberöltőig tartó szakiskolai működése alatt tanítványainak egész légióját bocsátotta szárnyra, kik valamennyien rajongásig szerették és tisztelték, mert minden tettét szigorúsággal párosult igazságosság és atyai jóindulat irányította.

Az Országos Erdészeti Egyesület nagyrabecsült tevékeny választmányi tagját gyászolja benne.

* * *

1864. évi február hó 22-én született az udvarhelymegyei Szentmihályon. Az erdészeti főiskola sikeres elvégzése után 1886. október hó 1-én lépett állami szolgálatba. 1891-ben került mint tanársegéd Vadászerdőre. Kiváló tulajdonságai hamar ráterelték felettes hatóságának figyelmét. 1894-ben már mint a szakiskola igazgatója működik. Erdemeinek jutalmául az előléptetések gyorsan követték egymást. A szakoktatás terén kifejtett sikeres szolgálatainak elismerésül Ófelsége 1911-ben a Ferencz-József-rend lovagkeresztjével tüntette ki.

Az igazgatása alatt álló szakiskola hirtelen a ország határán is. És ekkor jött a nagy összeomlás, mely egyszerre semmisítette meg a fáradságos és kitarító munkásság eredményét is s ő családjával és a szakiskolának a magyar állameszméhez hű maradt alkalmazottaival távozni volt kénytelen.

A folytonos izgalom, a hazájáért, szakiskolájáért és családjáért való aggodás csak sietette a gyilkos betegség lefolyását, mely végül is legyőzte a megtörhetetlennek hitt vaseszséget.

Tatán 1922. április hó 20-án szűnt meg élni.

Nyugodjék békében!

* * *

Nagyszámu rokonsága, barátainak és ismerőseinek sokasága kísérte ki őt utolsó útjára 1922. évi április hó 22-én.

A földmivvelésügyi minisztérium erdészeti főosztályai képviselőjében dr. Hammersberg Géza min. tanácsos és Pukács Endre m. kir. főerdőmérnök, az Országos Erdészeti Egyesület nevében pedig Arató Gyula, Héjas Kálmán és Ráduly János min. tanácsosok helyeztek koszorut az elhunyt ravatalára.

A sirnál Illés Vidor m. kir. főerdőtanácsos bucsuztatta a halottat.